Doğan Kardeş

Sayı : 99 | 16 Eylül 1968, Pazartesi | Fiatı : 50 Kuruş

ATEŞTOP CİNLER ÜLKESİ

(Devamı son sayfada)

Kurduğu
en modern matbaalarda
yayımladığı
çeşitli mecmua,
kitap ve ansiklopedilerle
halkımızın
umumî bilgisinin
artmasına yardımcı
olan Banka:

YAPI ve KREDİ
BANKASI

(MORAN - 1714) — 104

Y4

Doğan Kardeş
ÇOCUK DERGİSİ

Pazartesi günleri çıkar
HAFTALIK ÇOCUK
DERGİSİ
16 Eylül 1968
Fiatı: 50 Kuruş
Yıl: 23 Cilt: 4
Sayı: 661-99
Sahibi :
KÂZIM TAŞKENT
Yazı İşleri Müdürü:
YAVUZ HERKMEN
ADRES VE
TELEFON NO. LARI
Yazı İşleri: Divanyolu, Klod Farer Cad. No. 5 - İstanbul ✶ Doğan Kardeş P. K. 1146 - İst. ✶ Yazı İşleri ve Abone Telefon : 27 34 54 - 55 - 56 ✶ Muhasebe Tel.: 22 00 24

ABONE ŞARTLARI

Yıllık: 25 TL. ✶ Altı aylık: 12,5 TL. ✶ Yurt dışı Yıllık: 38 TL. ✶ Yurt dışı altı aylık: 19 TL. ✶ Adres değişikliği için 50 kuruşluk posta pulu gönderilmelidir ✶ Yapı ve Kredi Bankası'nın Bütün şube ve ajanslarından abone kaydolunabilir.

İLÂN TARİFESİ

(Siyah Beyaz)

Tam sayfa	1500 TL.
3/4 sayfa	1100 TL.
1/2 sayfa	900 TL.
1/3 sayfa	600 TL.
1/4 sayfa	500 TL.

Renk ilâveleri özel tarifeye tabidir.

Dizildiği yer : Doğan Kardeş Matbaacılık Sanayii A. Ş. ✶ Basıldığı yer : Milliyet Matbaası

Doğan Kardeş Dergisi ve Kitapları YAPI ve KREDİ BANKASI'nın kültür hizmetlerinden biridir.

OKULLAR AÇILIRKEN

İşte koskoca bir tatil bitti ve okul kapıları yeni ders yılına açıldı...

Yeni sınıflarımızda, yeni kitaplarımızla çalışma ve öğrenme çabamız tekrar başlıyor... Bu arada tatilde ayrı kaldığımız kardeşlerimize kavuşmanın sevinci içimizi kaplıyor...

Bazılarımız daha yeni okula başlamanın heyecanını duyarken, bazılarımız da ilkokulu bitirip ortaokulun çok daha değişik havası içinde buluruz kendimizi..

İyi bir insan, değerli bir vatandaş olmak istiyorsak, şimdiden gözlerimizi dört açarak başarılı bir öğrenci olmaya bakmalıyız. Başarılı bir öğrenci olmanın bir çok şartı vardır. Bunları her zaman gözönünde tutarsak ders yılı sonunda yüzümüz güler, sevinç içinde tatile gireriz.

BAŞARININ YOLLARI

İyi bir insan, değerli bir vatandaş olmak ancak başarıya ulaşmakla mümkündür Bizleri başarıya götüren yollar ise şunlardır :

• Sağlığımızı korumaya çalışmak.

Her şeyin başı sağlıktır. Okulda ve hayatta başarılı olmanın ilk şartı da daima sıhhatli olmaktır. Ancak kendimize iyi bakmak, iyi besin almak, vücudumuzu fazla yormamak ve temiz olmakla sağlığımızı koruruz.

• Sınıfta öğretmenimizi can kulağıyla dinlemek.

Sınıfta dikkatli olmak, öğretmenimizi dinlemek derslerimizi kolay öğrenmemizi sağlar. Bilgi ise ancak öğrenmekle elde edilir. Bilgili bir kimse de kolayca başarıya ulaşır.

• Derslerimizi ve ödevlerimizi günü gününe hazırlamak.

Başarının temel şartlarından biri de bizlere verilen görev ve ödevleri günü gününe yapmaktır. Bugünden buna alışırsak hayatta hiç sıkıntı çekmez ve daima başarılı bir insan oluruz.

• Temizliği sevmek ve daima temiz olmak.

Sağlığımızı, güzelliğimizi ve sevimliliğimizi korumak temizlikle mümkündür. Toplum hayatında pis insanlardan, pis şeylerden iğrenilir ve bu gibiler topluma kabul edilmezler. Toplum içinde başarıya ulaşmak istiyorsak daima temizliğimize dikkat etmemiz gerekir.

• Küçükleri korumak, büyükleri saymak.

Küçükleri korumak, iyi bir insanın başlıca görevidir. İyi bir insan ise daima sevgi ve takdirle anılır. Büyüklerimize saygılı olmak da onların sevgisini kazanmanın başlıca yoludur. Büyüklerimizin bizleri sevmesi de başarımızı kolaylaştırır onlardan teşvik ve vardım görmemizi sağlar.

• Daima dikkatli olmak.

Her yerde ve her zaman dikkatli olmak bizlere çok şeyler kazandırır. En ufak bir dikkatsizlik insana çok pahalıya malolabilir. Sınıfta dikkatli olmak kolay öğrenmemizi, sokakta dikkatli olmak da türlü tehlikelerden korunmamızı sağlar.

BOYUNDAN BÜYÜK İŞ YAPMAK BUNA DERLER!

6 yaşındaki Viyanalı küçük Anita, kör anne ve babası için de görüyor...

Altı yaşındaki Viyanalı Anita Nusser'in hayatı, hiç de yaşıtları gibi geçmiyor. Sokaklarda gönlünce koşmayı, gülüp oynamayı unutmuş adeta. Çünkü talihsiz kızın annesi ile babası kördü. Anita küçücük yaşında onların bakımını üzerine almıştı. Ev işlerinde annesine yardım ediyor, alışverişe çıkıyor, babasını tren istasyonuna götürüp bırakıyor, akşamları tekrar elinden tutup, eve getiriyordu. Anita annesi ile babasının kendisine ihtiyaçları olduğunu, üstelik deli gibi sevdiklerini biliyordu. Bunun için de elinden geldiği kadar onlara yardım etmek istiyordu.

Maria ve Alfred Nusser, körler yurdunda birbirlerini tanıyıp evlenmeye karar vermişlerdi. Balayından sonra bir eve yerleşmişler, o sırada Anita dünyaya gelmişti. Hele yavrularının kendileri gibi kör olmadığını öğrendiklerinde, alabildiğine sevinmişlerdi.

Küçük Anita her sabah genellikle saat altı buçukta kalkar. Tombulca, neşeli bir çocuktur. Kahvaltı-

dan sonra babasını koluna girip istasyona götürür. Babası burada bir fotoğrafhanede çalışmaktadır.

Anita dönüşte soluğu çocuk bahçesinde alır. Bahçenin kadın bakıcısı öğlen vaktinin geldiğini kendisine hatırlatıncaya kadar burada oynar. Sonra evinin yolunu tutar. Ana kız kucaklaşırlar. Anita bu sefer evin bulaşıklarını kurular, ortalığı toplar, yerleri siler. İşi bitince de bebekleri ile oynamaya başlar. Annesi, «Anita evde hiç de çocuk bahçesindeki gibi uslu ve sâkin değil,» demektedir. «Oyun oynarken bağırıp çağırmaktan çok hoşlanıyor.

Otomobillerin, tramvayların vızır vızır işlediği caddeler, küçük Anita için bir kayak sahasından farksızdır. Anita bütün engelleri aşan usta bir kayakçı gibi, trafiğin arasından sıyrılır, annesi ile babasını sağsalim gidecekleri yere götürür.

Ancak Anita'nın merak ettiği bir husus var. «Neden?» diye sorar hep. «Neden hep biz diğer insanlara çarpmamaya dikkat ediyoruz? Gözlerimiz yok mu bizim?» Annesi verecek cevap bulamaz.

Anita alışverişe bazen yalnız başına, bazen annesiyle beraber çıkar. Fiatlar hakkında bilgisi vardır. Hesabı doğru öder, istenileni yanlışsız alıp getirir. Sokakta rastladığı herkes Anita'yı Sever, ona ilgi gösterir.

Akşam Anita yine istasyona gidip babasını alır, bu sefer eve getirir.

Boyundan büyük işler yaptığı halde, her çocuk gibi, Anita'nın da tatlılara karşı büyük tutkusu vardır. Çikolata, bonbon ve benzerlerini gördü mü, dayanamaz.

Buna karşılık iyi bir yanı vardır Anita'nın : İnatçı değildir! Olmayacak şey için fazla tutturmaz, hemen vazgeçer.

Anita'nın annesi Bayan Maria Nusser, gözleri kapanmadan önce çocuk bakıcılığı yaptığı için, yavrusunu büyütürken fazla güçlük çekmemiştir.

Anita bu yıl okula başlayacaktır. Okula gideceği için çok sevinmektedir. «Artık annemle babama gazete, kitap da okuyabileceğim,» demektedir.

Bay ve Bayan Nusser bugünkü mutlu hayatlarını öz evlâtları Anita'nın gözlerine borçlu olduklarını çok iyi bildikleri için, onu her yıl bir göz doktoruna muayene ettirmektedirler.

(1) Anita en sevdiği bebeğiyle yanak yanağa...

(2) Anita ev işlerinde de annesinin en büyük yardımcısıdır. Yıkanan tabakları kurulamak onun görevidir.

(3) Anita her sabah babasını çalıştığı fotoğrafhaneye götürür. Bu yolculuk onun günlük yaşantısının bir bölümüdür.

(4) Annesi kendisinin en büyük yardımcısı olan biricik kızı Anita'yı bağrına basıyor...

(5) Anita'nın en sevdiği işlerden biri de ayakkabı boyamaktır.

NASRETTİN

BU GÜN HAVA ÇOK GÜZEL, HOCA SEN BİZİMLE GEL. GEZMELERE GİDELİM, BİRAZ SEFA EDELİM..
PEKİ OĞLUM, GELEYİM, EĞLENEYİM, GÜLEYİM...
47

?
KEH..
KIHH..
DİL DÖKELİM HOCAYA, YA DEREYE, YA ÇAYA. YÜZMEK İÇİN SOKALIM, ALALIM ESVABINI. NE YAPACAK BAKALIM?

GENE VAR BİR MES'ELE, AZ SABREDELİM HELE..

HOCA... TEMİZLİK SEVAP, ŞU DEREDE BANYO YAP..

ÖYLEYSE ÇABUK OLUN, UZUN BİR SOPA BULUN. GEMİYE KOYMAK GEREK, MUTLAK BÜYÜK BİR DİREK...

ELDE SOPA KOSKOCA, NE YAPIYORSUN HOCA ?..
ERBABI BİLİR ONU, ANLARSINIZ EN SONU...

BEN GEMİ SOPA DİREK, BAYRAK DA BİZİM GÖMLEK. DEĞİLİM GAFİL ADAM, ESVABIMI KAPTIRMAM...

HOCA

Yazan : NECDET RÜŞTÜ EFE
Çizen : SEDAT ALKAN

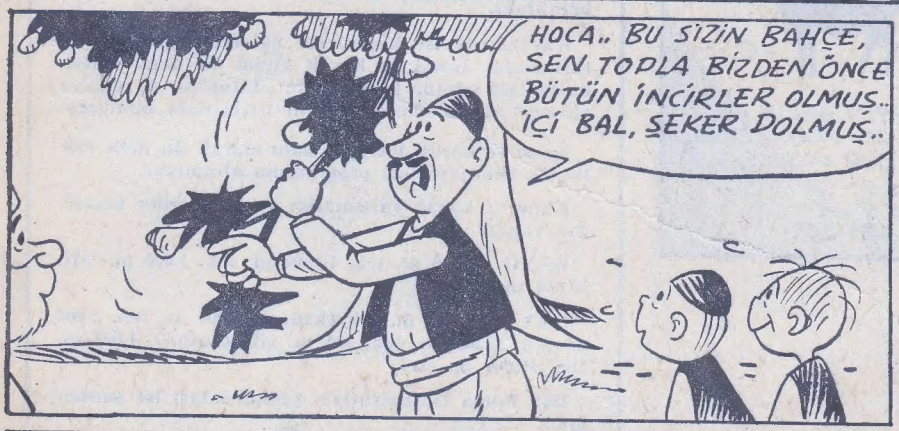

HAFTAYA:
HOCA'NIN BAŞINA GELENLER!..

KANO VE KAYAK

MEXİCO 68

Kano, Kanada'da geçen yüzyılda çok kullanılan bir göl ve akarsu taşıtıydı. Tek ya da çok kişi tarafından kullanılan kanolar ormanlık olan ve karayolu bulunmayan Kanada'nın biricik taşıt aracını meydana getirirdi.

Kutup bölgelerinde eskimolar'ın kullandığı ve kayak adı verilen hafif kayıklar ise daha çok fok derisinin ağaç bir iskelet üzerine gerilmesiyle yapılır ve üstünde ancak kürekçinin ayaklarını sokabileceği kadar bir delik bulunur. Karada da taşıması kolay olan kayak tek ya da iki kişiliktir.

Kanolarda her kürekçi tek palalı bir kürek kullanır. Bunlarda küreğin destekleneceği ıskarmoz da bulunmaz.

Kayaklarda ise küreklerin palaları sapın iki tarafındadır. Kano ve kayak klubü ilk defa Amerika'da 1880 yılında kurulmuştur. Bunların Avrupa'ya girmesi ancak 20'nci yüzyılın başlarında olmuştur.

Kano ve kayak bir spor kolu olarak ilk defa 1936 Berlin Olimpiyatları programına alınmıştır.

Kano ve kayak yarışmaları şu kategoriler üzerinden yapılır :

KANO - 1.000 m. tek, 10.000 m. tek, 1.000 m. çift, 10.000 m. çift.

KAYAK - 500 m. tek (kadın), 1.000 m. tek, 2.000 m. tek, 10.000 m. tek, 500 m. çift (kadın), 1.000 m. çift, 10.000 m. çift.

1960 Roma Olimpiyatları şampiyonları ise şunlardır :

KANO - 1.000 m. tek : G. Parti, Macaristan. 10.000 m. tek : (yapılmadı) 1.000 m. çift : S.S.C.B., 10.000 çift : (yapılmadı).

KAYAK - 500 m. tek (kadın) : A. Seredina, S.S.C.B., 1.000 m. tek : E. Hansen, Danimarka, 2.000 m. tek : (yapılmadı), 10.000 m. tek : (yapılmadı) 500 m. çift : S.S.C.B., 1.000 m. çift : İsveç, 10.000 m. çift : (yapılmadı).

KOLAY GELİYORMUŞ !

Yeni müdür, öğrencilerden birine sordu :

— «Oğlum sen kaçıncı sınıftasın?»

Çocuk gülümseyerek cevap verdi :

— «Birinci sınıftayım, öğretmenim.»

— «Bu yaşta üçüncü sınıfta olman gerekirdi...»

— «Biliyorum ama, birinci sınıftaki ödevleri yapmak bana daha kolay geliyor !..»

BERBERMİŞ !...

— «Ben günde iki kere sakal traşı yaparım.»

— «Ben yirmi, hatta otuz kere...»

— «Olur mu hiç, deli misin?»

— «Hayır, berberim !...»

7 YANLIŞ

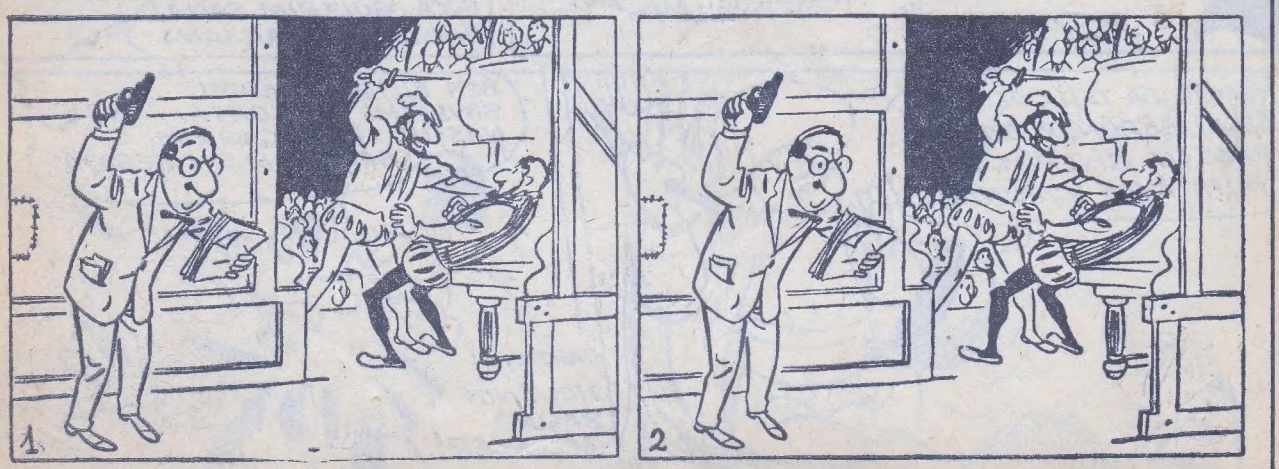

2'NCİ RESİMDEKİ DEĞİŞİKLİKLER : 1) Sutiörün çebindeki kağıtlardan biri noksan ve (2) sağ kaşı daha görülüyor. 3) Elinde kama tutan aktörün sol ayağı daha ileride. 6) Ortadaki locadaki bir seyirci fazla. 7) Sahnedeki masanın ayağını tutan tahta daha kalın.

19

KAPTAN ve çocukları EDİ ile BÜDÜ

5-19

by R. DIRKS

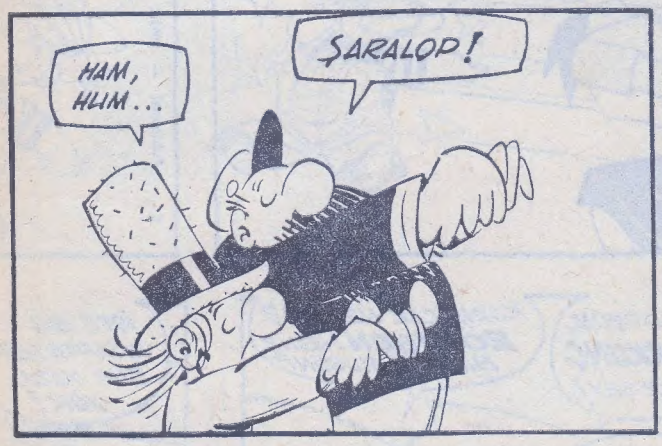

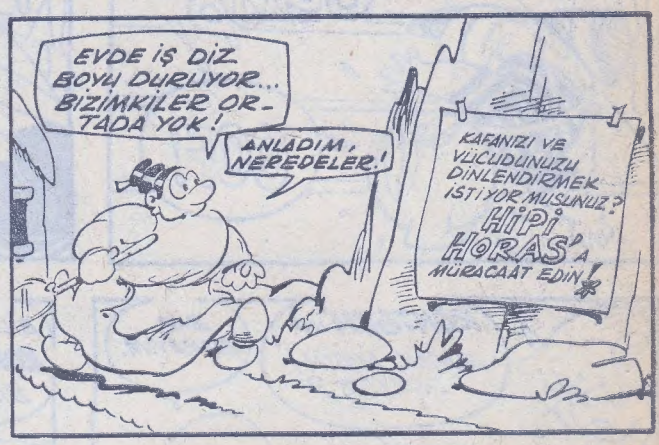

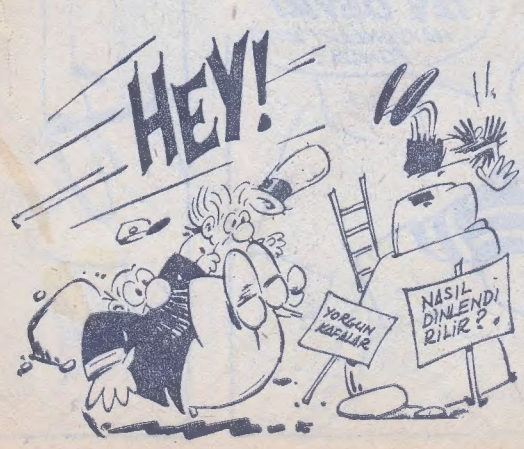

cici can

DOKTOR AMCAYLA

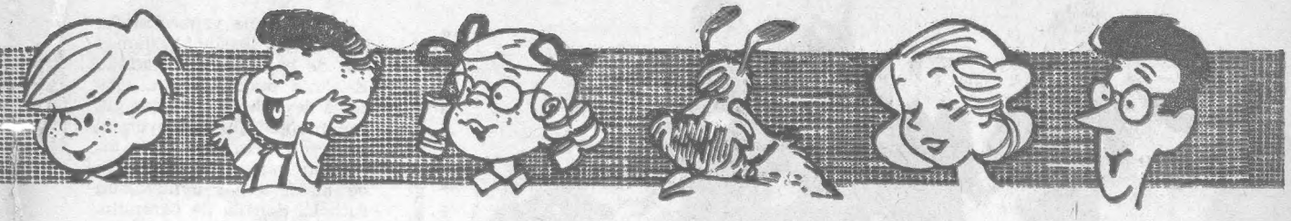

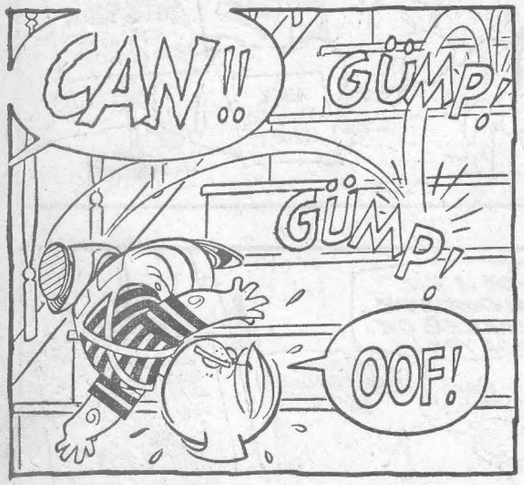

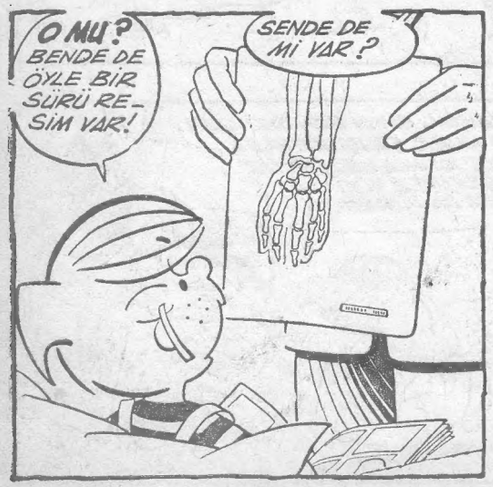

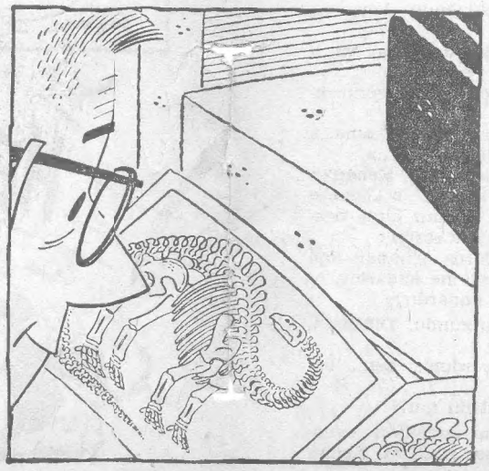

Ataryemez takımı, yeni kaptanları Kaya'nın gözetimi altında antrenman yaparken...

TRANSFER AHMET

Yazan : **FİKRET ARIT**

Ataryemez'in yeni kaptanı Kaya, takımına antrenman yaptırıyordu... Fazla bağırması arkadaşlarını kızdırdı, onlar da Kaya'yı zor duruma düşürerek alaya aldılar...

Ahmet'in dediği gibi 9 saatlerde Ataryemez'liler de kendi alanlarında antrenman yapıyorlardı. Antrenmanı yaptıran Kaya'ydı. Çocuklar ikişer adım arayla alanın çevresinde kendilerini yormadan koşuyorlardı. Alanın ortasında duran Kaya bağırdı :

— «Daha canlı... Daha canlı... Öldünüz mü yahu?»

Çocuklar homurdandılar ;

— «Ne çok konuşuyor bu da böyle...»

— «Eee kolay mı?... Kaptan oldu...»

— «Kaptan olduysa bağırması mı lâzım?»

— «Bu öyle kaptan işte...»

Kaya sağ elinin işaret ve küçük parmaklarını ağzına sokarak tiz bir ıslık çaldı. Sonra bağırdı :

— «Yeter... Nefes alın...»

Çocuklar koşuyu bıraktılar. Yürümeğe başladılar. Bir yandan da kollarını açа açа nefes alıyorlardı. Kenan çok isteksizdi. Kaya bağırdı :

— «İyice ger kollarını Kenan... Çok nefes al...»

Kenan cevap verdi :

— «Çok nefes alırsam kimseye birşey kalmaz.»

Kaya kızdı :

— «Cevap verme. Ne diyorsam onu yap.»

— «Ben bu kadar yapıyorum.»

— «Cevap verme dedim sana budala.»

— «Budala sensin.»

— «Gelirsem yanına...»

Önden bir çocuk seslendi :

— «Yeter mi kaptan?»

Kaya hırslı hırslı ona cevap verdi :

— «Yeter... Çalım...»

Sıranın en arkasındaki çocuktan başlamak üzere hepsi teker teker, çalım atar gibi öndekilerin sağından ve solundan geçerek başa gelmeğe başladılar. Hepsi ayni hareketi ikişer defa yapınca Kaya ıslık çaldı. Sonra bağırdı :

— «Kafa...»

Çocuklar hafif bir tempo ile koşmağa başladılar. Koşarken de sıçrıyor, topa kafa vurur gibi hareketler yapıyorlardı. Kaya bağırdı :

— «Kafa at Rıza, kafa... Sallama başını deve gibi...»

Şişmanca bir çocuk olan Rıza kafa atmaktan da cayarak yürümekle yetindi. Kaya büsbütün kızdı :

— «Sana söylüyorum... Zıplasana...»

Rıza oralı olmadı. Kaya hırsla bağırdı :

— «Çık dışarı...»

Rıza duymazlıktan geldi. Kaya yanına koştu. İtti :

— «Çık diyorum sana...»

Rıza dikildi :

— «Ne itiyorsun?»

— «Neden yapmıyorsun dediğimi?»

— «Neden bağırıyorsun boyuna?»

— «Bağırırım... Ben kaptanım.»

— «Kaptansan kaptanlığını bil... Ahmet'in kimseye sövdüğünü duydun mu hiç?»

— «Ben Ahmet değilim...»

— «Belli Ahmet olmadığın... İnsan gibi antrenman yaptırırdı Ahmet...»

— «Ben hayvan gibi mi yaptırıyorum?»

— «Hayvan gibi ya... Neden deve dedin bana?»

Kaya durumun sarpa sardığını görünce yumuşadı :

— «Şaka da yapmayalım mı?»

— «Deve demek şaka mı?»

— «Küfür mü?»

— «Deve hayvan değil mi?»

Kaya kendini savundu :

— «Değil... Küfür sayılan hayvanlardan değildir deve...»

Antrenman durmuştu. Çocuklar gülüşerek ağız dalaşı yapanları seyrediyorlardı. Takımın sağaçığı sordu :

— «Hangi hayvan küfür sayılır Kaya?»

— «Eşek... Köpek... Ayı...»

Sonra ekledi :

— «Alayı bırak da antrenmana devam edelim İsmail.»

Çocuklar gevşemişlerdi. İsmail omuzlarını silkti :

— «Boşver antrenmanı... Çift kale oynayalım.»

— «Daha birşey yapmadık ki...»

— «Bugün de bu kadar olsun.»

— «Öyle demez ama Çataleşme'liler...»

— «Demezlerse çok üzülürüm...»

— «Senin umurunda mı ya...»

— «Ya kimin umurunda?»

— «Benim tabii... Takım benden sorulur... Benimle alay ederler...»

İsmail ciddileşti :

— «Böyle yaparsan seninle herkes alay eder...»

— «Ne yaptım ki ben?»

— «Daha ne yapacaksın?... Antrenman başlar başlamaz sen de bağırmağa başladın... Kenan'a budala dedin... Rıza'ya deve dedin... Neyine güvenerek bağırıp çağırıyorsun herkese?... Senin bizden üstün bir yanın mı var?.. Sen de bizim kadar oynuyorsun futbol... Sen de ne öğrendinse Ahmet'ten öğrendin... Takıma bir kaptan lâzım diye seni kaptan yaptık... Bilsene kaptanlığını...»

Kaya bozulmuştu :

— «Neden ne öğrendimse Ahmet'ten öğrenmiş olayım?»

— «Başka kimden öğrendin peki?»

— «Ahmet nasıl öğrendiyse ben de öyle öğrendim... Bilenlere sordum.»

— «Sen Ahmet'in bildiği kadar bilir misin futbol oynamasını?»

— «Bilirim tabii... O iyi bir santraforsa, ben de iyi bir sağbekim. Şimdi de iyi bir santrafor olacağım.»

— «Haydi öylesin diyelim... Ama kaideleri onun kadar bilir misin?»

— «Bilirim...»

— «Ahmet'in her söylediğini bellemişsindir, öyle bilirsin... Biz de belledik o kadarını...»

Kaya direnıyordu :

— «Ben ondan fazlasını da bilirim...»

İsmail dizine vurdu :

— «Ah şimdi burada birisi olmalıydı da seni imtihan etmeliydi.»

Kenan atıldı :

— «Ben birşey soracağım... Bilirsen şu sahanın ortasına gider, üç defa 'Ben eşeğim' diye bağırırım.»

Kaya meydan okudu :

— «Sor.»

— «Bilemezsen sen de bağırır mısın?»

— «Bağırırım...»

Rıza :

— «Ama bu deve demeğe benzemez» dedi. «Düpedüz hayvan olduğunu koyarsın ortaya.»

— «Kenan da koyar ya...»

Kenan'a döndü :

— «Haydi sor ne soracaksan...»

— «Dediğimiz gibi ama...»

— «Dediğimiz gibi...»

Hepsi sustular. Kenan'ın soracağı soruyu beklemeğe başladılar. Kenan biraz bekledikten sonra sordu :

— «Maçlarda oynanan topların çevresi ne kadardır, ağırlığı ne kadardır?»

Kaya yutkundu. Düşündü. Kekeledi :

— «Biliyordum... ben... bunu...»

— «Unuttun mu?»

Kaya'nın dudakları oynadı fakat ses çıkmadı. Kenan üsteledi :

— «Bilmiyorsan boşuna düşünme... Bulamazsın.»

Kaya kabullendi :

— «Unutmuşum...»

Sonra ümitle atıldı :

— «Sen söyle...»

Kenan güven dolu bir sesle cevap verdi :

— «Çevresi en çok 71, en az 68 santimdir... Ağırlığı da en çok 453, en az 396 gramdır.»

Kaya'ya alanın ortasını gösterdi :

— «Buyur, bağır...»

Kaya öbür çocuklara döndü :

— «İçinizde bilen var mı?... Doğru mu Kenan'ın dedikleri?»

Çocuklar cevap verdiler :

— «Doğrudur...»

— «Bilmece sorar mı?»

Kaya diretti :

— «Ben nerden bileyim doğru olduğunu?»

İsmail :

— «Su koyuverme» dedi... «Başta kabul ettin. Etmeseydin öyleyse...»

Sonra Kenan'a döndü :

— «Sen nerden biliyorsun bunu Kenan?»

— «Ahmet söylemişti.»

— «Öyleyse doğrudur... Haydi Kaya.»

Kaya boynunu büktü :

— «Burada bağırsam olmaz mı?»

Çocuklar söylendiler :

— «Olur olur... Bağır da nerede olursa olsun.»

Kaya bağırmağa başladı :

— «Ben eşeğim... Ben eşeğim... Ben eşeğim...»

İsmail çocuklara döndü :

— «Arkadaşlar, eşek bir kaptan ister misiniz?»

Çocuklar gülüşüyorlardı... Cevap vermediler... Kaya'ya baktılar. O sessiz sessiz, hakkında verilecek kararı bekliyordu. İlk konuşan Rıza oldu :

— «Ben eşek bir kaptan isterim...»

İsmail şaşırdı :

— «İster misin? Daha demin sana deve diyordu...»

Rıza güldü :

— «Ben de onun için istiyorum... Develerin önünde hep eşekler gidermiş...»

Çocuklar gülüştüler. Kenan :

— «Ben de isterim eşek bir kaptan» dedi.

İsmail ona sordu :

— «Sen neden istiyorsun?»

Kenan güldü :

— «Budalalığımdan...»

Çocuklar keyiflenmişler, Kaya'ya kızgınlıklarını unutmuşlardı. İsmail sonucu bildirdi :

— «Eşek olduğunu bağıran Kayanın kaptanlıkta kalması kabul edilmiştir.»

Çocuklar el çırparak bağırıştılar :

— «Yaşasın eşek kaptan...»

(Devamı var)

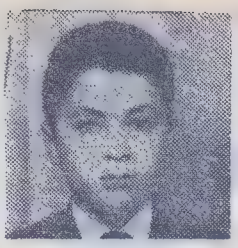

MUSTAFA ÖZLE
Balıkesir 18 Eylül 1954

BETÜL UMAZ
İstanbul 16 Eylül 1957

bu hafta doğan KARDEŞLER

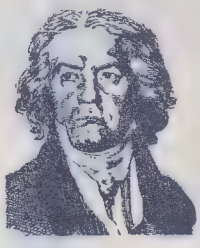

LUDWIG van BEETHOVEN (Bonn - 16 Eylül 1770)

Müzik sanatının en büyük bestecilerinden biridir. 19'uncu yüzyıl müziği üzerinde derin etkileri olmuş, birçok büyük besteci onun yolundan gitmiştir. Dokuz büyük senfoni, uvertürler, konçertolar, operalar oratoryalardan başka, keman, piyano ve viyolonsel için çeşitli eserler bırakmıştır.

MERAL UÇAR
İstanbul 16 Eylül 1957

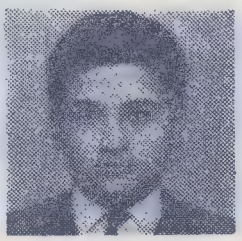

AHMET TİMUR
Bandırma 17 Eylül 1955

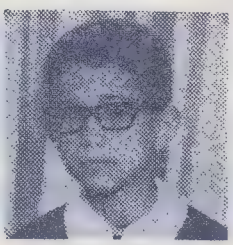

HAKAN DÖNMEZ
Ankara 18 Eylül 1957

MEHMET DİNÇ
İstanbul 20 Eylül 19

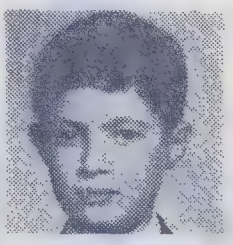

OSMAN MANGUT
İstanbul 16 Eylül 1956

TUNCER ERDOĞAN
Kars 19 Eylül 1957

HALET ERMİN
Akhisar 19 Eylül 1958

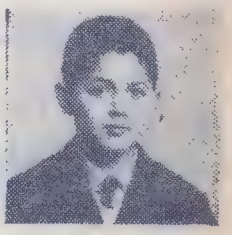

MUSTAFA GÖKBULUT
Kınık (İzmir) 16 Eylül 1955

AYTÜL ÖZIŞIK
Adana 18 Eylül 1962

EMİR TOKTAŞ
Göksun (Maraş) 17 Eylül 1955

MURAT TAŞÇI
İstanbul 15 Eylül 1958

HİLMİ BÜYÜLÜ
İstanbul 20 Eylül 1958

SAFAK ÜÇKARDEŞLER
Salihli 19 Eylül 1957

BU HAFTA DOĞAN KARDEŞLER SAYFASINA KATILMAK İÇİN :

1 — İki adet vesikalık fotoğraf ile

2 — Bir kâğıda adınızı, soyadınızı, doğum yerinizi, doğduğunuz tarihi (yıl, ay, gün ; rakkam olarak) ve ev adresinizi yazıp şu adrese gönderin :

DOĞAN KARDEŞ DERGİSİ
«Bu Hafta Doğanlar» Köşesi
Divanyolu, Klodfarer Cad. No. 5 İSTANBUL

Not : Mektuplarınızı doğum gününüzden 1 ay önce elimizde bulunacak şekilde postalayınız.

Tarzan
14
TARZAN'IN DOSTU FİL ONU CİVAR KÖYLERİN-DEN BİRİNE GÖTÜRÜR. KÖYE GECELEYİN BİR ARS-LAN GELMEKTE VE ÇOCUK-LARI ÇALIP GÖTÜRMEKTE-DİR. O GECE TARZAN PUSU-YA YATAR.
ANLATTIKLA-RINA GÖRE BU SIRALAR-DA ARSLAN KÖYE GİR-MİŞ OLMALI. İŞ BAŞA DÜŞTÜ DE-MEKTİR...
ARSLAN KÖYE GİRMİŞTİ VE KULÜBE KULÜBE DOLAŞARAK ÇOCUK ARIYORDU...
ŞİMDİYE KADAR HANGİ KULÜBEYE GİRDİYSE BİR ÇOCUK BULAMAMIŞTI. BİRDEN TARZAN'I GÖRDÜ.
KENDİSİNE BİR TUZAK KURULDU-ĞUNU DERHÂL HİSSETTİ...
10-30-1860
TUZAĞA TUTULUP ÖLMEKTENSE O GECE AÇ YATMAYI TERCİH ETTİ....

VE KOŞARAK KÖYDEN UZAK-LAŞTI.
ARSLAN NİYE GÖZÜK-MEDİ BU GECE ?
BİR HIŞIRTI DUYAN TARZAN DÖNÜP BA-KINCA KAÇAN ARSLANI GÖR-DÜ..
JOHN CELARDO
ZEKİ HAYVAN ! KENDİSİNE KU-RULAN TUZAĞI ANLADI...
Tm. Reg. U. S. Pat. Off.—All rights reserved
©1966 by United Feature Syndicate, Inc.

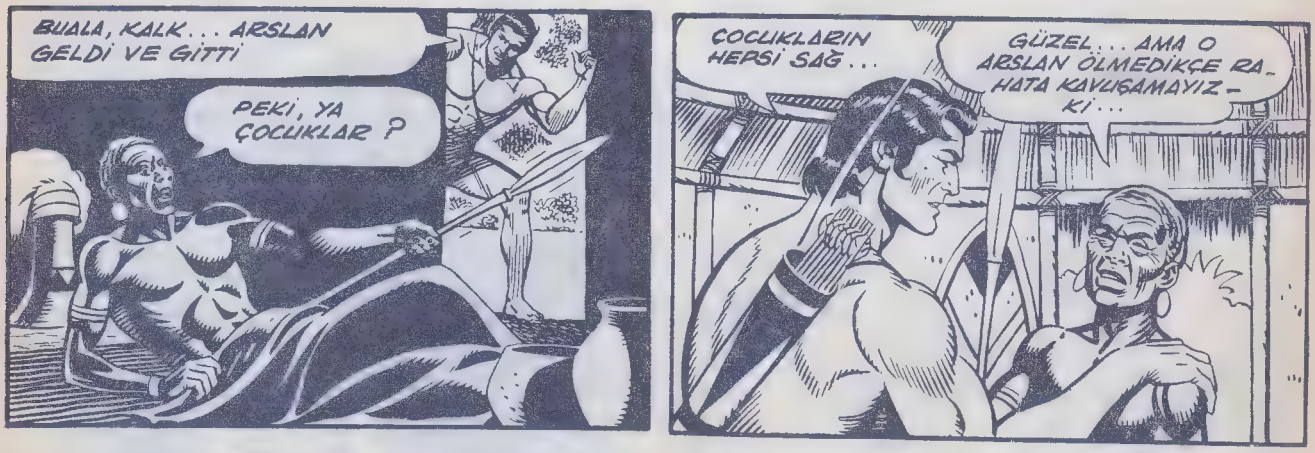
BUALA, KALK... ARSLAN GELDİ VE GİTTİ
PEKİ, YA ÇOCUKLAR ?
ÇOCUKLARIN HEPSİ SAĞ...
GÜZEL... AMA O ARSLAN ÖLMEDİKÇE RA-HATA KAVUŞAMAYIZ-Kİ...

ÜZÜLME, REİS. BEN ONUN HESA-BINI BUGÜN GÖRÜ-RÜM....
ŞİMDİ ORMANA ONU BULMAYA GİDİYO-RUM. ARTIK KORKMAYACAKSINIZ.
İSTERSENİZ BU GECE İÇİN BÜYÜK BİR ZİYAFET HAZIRLAYIN... SİZE NEFİS BİR ARSLAN ETİ YEDİRE-CEĞİM.
11-6-1861
ARKASI VAR

TANRIYA YAKARIŞ

Hastaneye yaklaşırken içimde korkudan eser kalmamıştı. İçimdeki ses, oğlumun da bana gülümseyerek bakacağını fısıldıyordu...

Hastaneye kaldırılan oğlumla birlikte kalmama, doktor olduğum için izin verdiler. Çocuk felci salgınından biricik oğlum da kurtulamamış, kendisini, felçli çocuklara mahsus özel bir koğuşa yatırmışlardı.

Koridorun öbür ucundan çocuk ağlamaları geliyordu. Benim zavallı oğlum ise, belkemiği muayene edilirken acı ve korkuyla inlemiş, sonra kâbuslar içinde bir uykuya dalmıştı.

Muayeneyi yapan mütehassıs, yüzünde yorgun ve üzgün bir ifadeyle bana döndü :

— «Üzülerek bildireyim ki, çocuk felci!» dedi.

Kulaklarıma inanamadım. Benim oğlum gibi gürbüz, sağlıklı bir çocuğun felç olabileceğini aklım almıyordu. Doktorluğumu unutmuş, hasta çocuğunun başında gözyaşı dökerek, tasayla bekleyen bir anne olmuştum.

Doktora ikinci gelişinde sordum :

— «Çocuk felci olduğundan emin misiniz?»

— «Yüzde yüz emin değilim, tabii. İnşallah olmaz.»

Doktor bunu söyledikten sonra gözlerini gözlerime dikerek :

— «Siz eve gidip bir parça dinlenmelisiniz,» dedi, «çocuğun durumunda bir değişiklik olursa bildiririm.»

Çaresiz, doktorun öğüdünü tuttum. Saat gece yarısına yaklaşıyordu. Sabahın beşinden beri ayaktaydım. Oğlumun kızarmış, mâsum yüzüne bir daha baktım. Çocuğumu kucaklayıp bağrıma basmak geldi içimden. Ama, uyandırırım korkusuyla vazgeçtim ve evime döndüm.

Kapıyı açtığım zaman, soğuk bir yalnızlıkla karşılaştım. Kocam işi için birkaç günlüğüne başka bir şehre gitmişti. Telâşa kapılmasın diye ona çocuğumuzun hastalığını bildirmemiştim. Zaten çocuğun durumunda yarına kadar büyük bir değişiklik olmazsa, iyileşme ümidi artacaktı.

Bir uyku ilâcı alarak yatağıma girdim... Saatlerce yatağımda kıvrandım durdum. Neden sonra dalmışım ki, telefon ziliyle yerimden sıçradım. Başucumda saat 00.4 ü gösteriyordu. Telâşlı bir kadın sesinin :

— «Doktor Hanım, siz misiniz?» diye bağırdığını duydum..

Rahat bir soluk aldım. Beni bir hastaya çağırıyorlardı. Doktor olduğumu söyleyince karşı telefonda bir sessizlik oldu. O zaman, benimle konuşanın müşterim olmadığına kanaat getirdim. Kadın birkaç saniye sonra kendini toparladı ve çocuk felcinin bir başka kurbanıyla karşı karşıya olduğumu anladım. Kadının adresini alır almaz, oğlumun yattığı hastahaneye telefon edip durumu sordum. Çocuğumda bir değişiklik yoktu. Garajdan arabamı çıkarıp yola koyuldum.

Uykudaki şehrin kimsesiz sokaklarından geçerken, yapayalnız hissediyordum kendimi. Verilen adrese yaklaştıkça, evlerin de seyrekleştiği görülüyordu. Biraz sonra durdum. Saçı başı darmadağın, orta yaşlı bir kadın, elinde gemici feneriyle bana koştu, ellerime sarılarak :

— «Ne olur, doktor hanım, çabuk olalım!» diye yalvardı.

Tek odadan ibaret eve girince, yüreğim burkuldu. Mesleğim yüzünden zengin fakir her türlü eve girip çıktığım halde, bu derece zavallı bir yuva ile karşılaşmamıştım.

Kadının elinde tuttuğu gemici fenerinin soluk ışığında köşedeki boş masanın çevresini sarmış çok zayıf üç çocuk seçebildim. Şaşkın şaşkın bir bana, bir yerde serili şilteye bakıyorlardı. Şiltede, kirli bir yorgana sarılmış bir başka çocuk yatıyordu. Beş yaşlarında var yoktu.

Onu muayene eder etmez korkunç gerçeği anladım. Kadına beni beklemesini söyledikten sonra evden çıktım. Civardaki bir nöbetçi eczaneye uğrayıp hastaneye telefon ederek, derhal bir ambulans göndermelerini bildirdim.

Tek odalı yoksul eve döner dönmez, diğer üç çocuğu da muayeneden geçirdim. Çok zayıftılar, ama henüz çocuk felcine yakalanmamışlardı. Derken, hasta çocuk acı acı ağlamaya başladı. Annesi koluma yapışarak :

— «Gelin, Tanrı'ya dua edelim,» dedi.

Yıllardır bu meslekte çalışıyordum, ama, bana birlikte dua etmeyi teklif eden müşterime rastlamamıştım. Kadının duygularına ve düşüncelerine saygı göstermem gerekiyordu, teklifini kabul ettim.

Bizi gören çocuklar da duamıza katıldılar. Kadının tatlı bir sesle ve kendinden geçmişcesine mırıldandığı dua, insanın içini ürpertiyordu.

Bir aralık gözümün önüne hastanenin soğuk koridorları, doktorun düşünceli yüzü, çocuğumun yalvaran bakışları geldi.. Hastaneden bu kadar uzakta olduğum halde sanki çocuğumun başucundaydım. Bir an kalbim duracak gibi oldu. Oğlum başını yastığından kaldırmış, bana bakıyordu!

Bütün gücümü toplayıp bu hayallerden silkinmeye çalıştım. Yanımda Tanrı'ya hep birlikte yakaran anneyi ve üç çocuğunu gördüm. Ağzımdan, elimde olmaksızın şu kelimeler döküldü :

— «Tanrım, bu zavallı insancıkların dualarını kabul et!»

Kadın, duası biter bitmez, çocuğunun başucuna koştu. Yavrucak sakin uyuyordu. Bunun üzerine annesi, gözlerinde sevinç yaşlarıyla bana döndü :

Kadının tatlı bir sesle ve kendinden geçmişcesine mırıldandığı dua, insanın içini ürpertiyordu...

— «Gördünüz mü, Tanrı dualarımızı kabul ediyor!»

Diyecek söz bulamadım. Az sonra ambulans geldi. Çocuk arabaya bindirilirken uyanmadı. Nefes alışı ve nabzı normaldi. Evi terkederken üstümdeki olanca parayı kadıncağızın avucuna tutuşturdum.

— «Şimdilik Allahaısmarladık, yarın gene geleceğim,» dedim.

Otomobilime doğru ilerlerken başımı gökyüzüne kaldırdım. Gün ağarıyordu. Hastaneye yaklaşırken içimde korkudan eser kalmamıştı. İçimdeki ses, oğlumun da bana gülümseyerek bakacağını fısıldıyordu.

Ahmet ve BÜLENT ÇİÇEK : Şehit Nuri Pamir sokak 3/3, Ortaköy - İSTANBUL. **(14 ve 15 yaşındaki bu iki kardeş pul değiştirmek için anayurttaki ve Kıbrıs'taki kardeşleriyle mektuplaşmak istiyorlar.)**

VEDAT ALPTEKİN : 19 Eyler 18, Kavaklı - KOCAELİ. **(15 yaşında sinemadan ve yüzmekten hoşlanıyor. Pul biriktiriyor. Pakistan ve yurtiçinden eşanj yapmak istiyor. Fransızca biliyor.)**

HÜLYA TİREBOLU : Sarıgüzel Cad. Yuva Apt. 12/1, Fatih - İSTANBUL. **(15 yaşında. Hafif Batı müziğini çok seviyor. Kartpostal koleksiyonu yapıyor. Kartpostal değişmek istiyor.)**

MUSTAFA AKYURT : Binaemini sokak 8, Fatih - İSTANBUL. **(14 yaşında hafif Batı müziğini çok seviyor. Pul değişmek istiyor.)**

NEVİN YARDIMCI : Turgut Reis sokak 19, Heybeliada - İSTANBUL. **(17 yaşında. Pul koleksiyonu yapıyor. İngilizce biliyor.)**

AHMET OĞUZ DİRİM : Beyazgül sokak Başkent Apt. 5/8, Küçükesat - ANKARA. **(17 yaşında. Bütün sporlarla ilgileniyor. Sinemayı, hafif ve klasik Batı müziğini seviyor. İngilizce biliyor. Yurt dışındaki yaşıtlarıyla mektuplaşmak istiyor.**

FÜSUN BAYIR : 1. Kordon No. 378, Alsancak - İZMİR. **(11 yaşında her konuyla ilgileniyor. Pul biriktiriyor.)**

YAVUZ ÖZARPAT : 6 Mayıs Meydanı, Çınar sokak 38, kat 2, Yenimahalle - ANKARA. **(Lise 1 öğrencisi. Her konuyla ilgileniyor. İngilizce biliyor.)**

MAHMUT KAPLAN : İstanbul Cad. Fırın sokak No. 14/1, Sağmalcılar - İSTANBUL. **(15 yaşında. Pul biriktiriyor. Futbolu seviyor. İngilizce biliyor.)**

Kağıt Eğlence

DİVAN

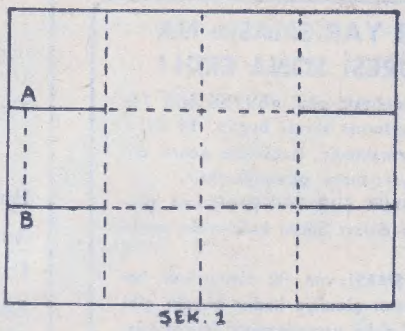

ŞEK. 1

ŞEKİL 1. Bir kenarı 16 sm olan kare şeklinde bir karton alın. Bunu daha önceki modellerimizdeki gibi katlıyarak 16 küçük kareye ayırın. En alttaki dört kareyi kesip çıkarın. Bu işlemin sonunda kartonunuz şekilde görüldüğü gibi olacaktır. Önceden yaptığınız gibi düz çizgiyle gösterilen yerleri kesin. AB doğrusu boyunca yukarı doğru bükerek katlayın.

ŞEKİL 2. Şimdi yan yüzeyleri 97'nci sayımızdaki masada olduğu gibi kıvırın ve yapıştırın. Yalnız AB doğrusu boyunca ucu kıvrılmış parçayı yukarda bırakın. Masada olduğu gibi ayakları kesin. Ayakları istediğiniz boyda kısaltın.

ŞEKİL 3. Üstteki parçayı böyle kıvırın. AB doğrusu boyunca katlanmış küçük kenar parçasını, divanın üst kısmına yapıştırın.

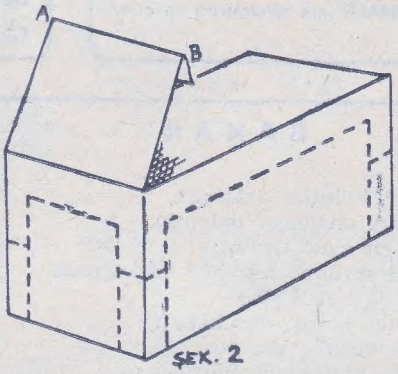

ŞEK. 2

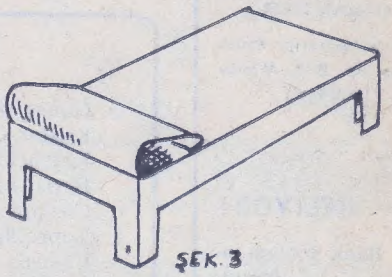
ŞEK. 3

BULMACA

SOLDAN SAĞA: 1) Başkalarına bir ders konusunu öğretmeyi iş edinmiş kimse. 2) İki şeyi birbirinden ayıran uzaklık. Talih. 3) Duygu ve heyecanın çokça yer aldığı şey. 4) Bir meyve. Bir hayvan. Bir nota. 5) Kendini ağır satma. Bir şeyin yerde bıraktığı. Köpek. 6) Santimin kısaltılmışı. Sıkılıp şaşırmadan konuşan, hareket eden. 7) Tersi doğal. Buğdaygillerden bir bitki. 8) İstanbul'da bir semt. Şart kipi. 9) Gemi onarımı. Arapça su. 10) Telefon konuşmalarında dikkati çekmek için kullanılan bir söz. Suç bağışlama. Yarımkanatlılardan asalak bir böcek.

YUKARIDAN AŞAĞIYA : 1) Talebe. Tersi beyaz. 2) Deniz ordusunda orgeneralin dengi. 3) Bir erkek ismi, Danslı ve resmi giyimli gece toplantısı. 4) Tersi dördül. Fakat. 5) Sabahın gün doğmadan önceki saatı. İşten çekilme. 6) Bayat değil. Tersi bir nota. 7) Müsavi. Alaturka müzikte bir makam 8) Tersi damarlarımızda dolaşan sıvı. Ölçü âletlerindeki devingen iğne 9) Ayakları yere vurarak yapılan bir çeşit dans. Bir nota. 10) Yeni değil Bir yanı bozuk veya eksik.

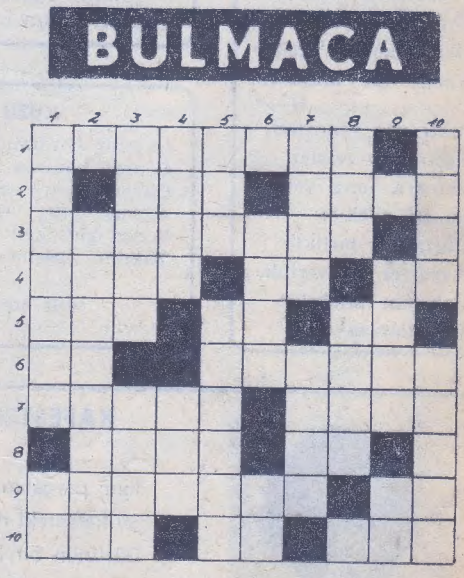

GEÇEN HAFTAKİ BULMACANIN ÇÖZÜLMÜŞ ŞEKLİ

SOLDAN SAĞA : 1) BASKETBOL. 2) ASTAR. AV. 3) FAAL. ALARM. 4) TEK. 5) AZ. CİVA. UZ 6) AFİŞ. SATO. 7) EFE. İZ. KAN. 8) TEN 9) ERENKÖY. AL. 10) RA. ZURNA.

YUKARIDAN AŞAĞIYA : 1) BAFRA. ETER. 2) ASA. ZAFER 3) STAT. FENER. 4) KALECİ. NA. 5) ER KİŞİ. 6) ÖZ. 7) BAL. AŞ. UYU. 8) OVAL. AK. 9) UTANAN 10) AMAZON. LA.

OKUYUCU KÖŞESİ

«BÜYÜK ŞİİR YARIŞMASI» NA KATILMA SÜRESİ SONA ERDİ!

Daha önce de açıkladığımız gibi, «BÜYÜK ŞİİR YARIŞMASI» için şiir gönderme süresi bugün, 16 Eylül 1968 pazartesi sona ermektedir. Bugünden sonra elimize geçecek şiirler yarışmaya giremiyecektir.

Kardeşlerimizin «BÜYÜK ŞİİR YARIŞMASI» na gösterdikleri geniş ilgiden dolayı bütün kalbimizle teşekkür ederiz.

«BÜYÜK ŞİİR YARIŞMASI» nın ilk elemesinde beğenilen şiirlerin bazılarını şimdiye kadar olduğu gibi bundan böyle bir süre daha yayımlamaya devam edeceğiz. Doğan Kardeş'in şiir şampiyonları bu ilk elemeyi kazananlar arasından, seçici kurulumuzca seçilecektir.

«BÜYÜK ŞİİR YARIŞMASI» nın sonuçlarını en kısa zamanda açıklayacağız.

AYŞEGÜL DİZER

(Atatürk Bulvarı, Emlak Bankası Ap. B-14, Aksaray İSTANBUL)

YAZ GELİYOR!

Kış Baba topladı abasını,
Yavaşça çekildi,
İlkbahara yol verdi.
1 Mayıs'ta çocuklar,
Sevinçle haykırdılar:
«İşte ilkbahar geldi,
Yazın ilk müjdecisi!...»
Çıktı yaz yemişleri,
Çağlalarla erikler,
Sofraya neşe verdi
İri iri çilekler.
Haziranla birlikte
Karneler de verildi.
Çalışkan talebeler
Muratlarına erdi.

NİLGÜN HELVACIOĞLU

(Hasan Amir Sok. Gül Apt. 12/8, Kızıltoprak - İST)

ANNEANNEM

Bir selvi yükselir göklerde,
Anneannemin ak pak saçları
Uzar gider derinlerde,
Anneannemin yumuşak kolları...
Mavi gözleri güler,
Sanki bir başka gülümser;
Sevgili anneannem gel,
Gel anlat, o tatlı masalını...

BAHAR

Güneş pırıl pırıl, bulutlar arasında,
Kuşlar öbek öbek cıvıldaşır dallarda.
Kelebekler dolaşır çiçek çiçek,
Hepsi bir başka sevimli, hepsinde başka renk.
Coşkun dereler şırıl şırıl akar,
Topraklar yağmur kokar, mis kokar.
Çayırda minicik kuzular meliyor,
Leylekler, kırlangıçlar akın akın geliyor.
Daha şakrak çıkıyor dallarda bülbülün sesi,
İnsanı ısıtıyor rüzgârın sesi.
Bahar mevsimler içinde biricik mevsim,
İstiyorum bu günler hiç bitmesin!

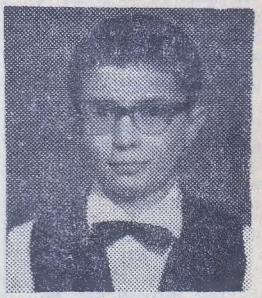

ORHAN ÖNEL

(Kurtuluş Mah. 352. Sok. No: 49 NAZİLLİ)

KUZU

Çayırda gördüm bir kuzu,
Oturdu yanıma uslu uslu.
Okşadım onu, sevdim,
Ağzına şeker verdim.
Sonra giderken eve,
Takıldı peşime. «me!.. me!..»

MİNE BORA

(Bahçeler Sok. No: 33/4 - ŞİŞLİ)

GÜL

Söyle bana Gül Kardeş,
Sana bu güzelliği kim verdi?
Rengin kırmızı, pembe, beyaz, sarı,
Duruşun bütün güzelliklere eş...
Kokun okşuyor gönülleri,
Söyle bana Gül Kardeş,
Sana bu güzelliği kim verdi?
Dallarda şakıyan bülbüller mi,
Yoksa altın top güneş mi?...

NUR KILIÇ

(Gaziosmanpaşa Mah. Künk Çeşme Sok. - MALKARA)

HATİCE SEÇKİN

(Kocamustafapaşa, Marmara Cad. 145 - İSTANBUL)

KAFESTEKİ MİNİK KUŞLAR

İçim parçalanıyor
Şu kafesteki minik kuşları görünce.
Düşünün bir kere:
Sizi de bir kafese kapatsalar,
Hürriyetinizi elinizden alsalar...
Dışarda serbest dolaşanları görseniz,
Onlar gibi hür yaşamak istesenız,
Ne olurdu haliniz?..

Bilmece Bildirmece

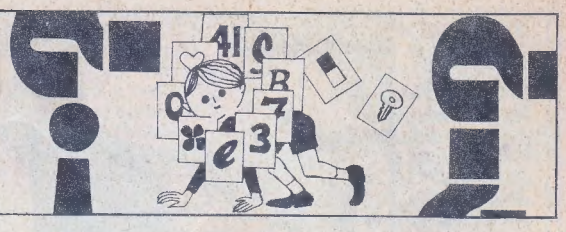

STİF ASTRA GEMİSİNE GEÇTİKTEN BİRAZ SONRA GEMİNİN KAYBOLUŞUNA PROFESÖR MAT BİR TÜRLÜ AKIL ERDİREMİYORDU...

NE OLDU ACABA? KOCA GEMİ NASIL KAYBOLUR?

NEDENİNİ, NASILINI BİLMİYORUM AMA, KAYBOLDU İŞTE. GERÇEK BU!..

GERÇEKTE GEMİ DE STİF'DE KAYBOLMAMIŞLARDI. BAŞDÖNDÜRÜCÜ BİR HIZLA DÖNÜYORLARDI...

SONRA...

NE OLDU?

ANLIYAMADIM...

BİRDENBİRE BİR ÇEVRİNTİYE KAPILDIK!

TUHAF ŞEY... HERŞEYİ MİKROSKOPLA BAKIYORMUŞUM GİBİ GÖRÜYORUM... BÖYLE BİR ŞEY ŞİMDİYE KADAR HİÇ BAŞIMA GELMEMİŞTİ...

TELEVİZYONA BAKALIM..

KAPTAN!.. TELEVİZYON... OLUR ŞEY DEĞİL!

XL5

L5

YA DA BİZ BİRER MİKROP KADAR KÜÇÜLDÜK!

ATEŞTOP BU... AMA NE KADAR BÜYÜMÜŞ!

ASTRA'YA DÖNELİM, KAPTAN. BURADA KİMDEN YARDIM İSTEYEBİLİRİZ Kİ?

BAK, MAT. BİR ASTRA GEMİSİ GÖZÜKTÜ.

BU KADAR KÜÇÜK GÖRÜNDÜĞÜNE GÖRE ÇOK UZAKTA OLMALI...

ÖYLE BİLE OLSA BELKİ STİF'İN BİNDİĞİ GEMİDİR.

ATEŞTOP YAKLAŞINCA...

AAAH! YANIYORUM!

(Devamı var)